

TONI CASARES, «Jordi Oriol, teràpia de joc», text de presentació de *t-ERROR*.

Jordi Oriol és un jove escriptor, músic i actuant a qui li agrada jugar amb les paraules, amb els gestos, els sons i les melodies per donar (perdonar... de què?) als seus artefactes escènics una respiració pròpia, original, moltes vegades inquietant, poètica, sovint divertida i gairebé sempre inconformista, o potser, més ben dit, inconformada (per allò de voler-se mantenir sempre allunyat dels «ismes», massa dogmàtics). Un creador amb vocació de re-descobrir el món i les seves cosetes, a través d'una mirada personal, neta, lúdica, un pèl innocent o un pèl perversa, segons com es miri. Vaja, que sembla que no hagi trencat mai cap plat, ell.

Format a l'Institut del Teatre, al Taller de Músics i a l'Aula de Música Moderna de Barcelona, Jordi Oriol (alumne privilegiat i reconegut amb premi extraordinari) s'ha vinculat des dels seus inicis a projectes que promouen la transversalitat de les disciplines artístiques, com ara *Àreatangent* o l'Associació Artística *Indi Gest*, en què ha pogut desenvolupar la seva polifacètica activitat com a

dramaturg, músic, actor o poeta, sense haver d'establir cap ordre de prioritats estilístiques i entenent l'escenari com un territori per al divertiment i la provocació, en el *bong!* sentit de la paraula. L'Oriol (que també és un ocell esvelt, de colors llampants i vol ondulant, amb un so onomatopèic característic que li ha donat el nom) ha presentat els seus espectacles o creacions en espais i festivals com el Teatre Lliure, la Sala Beckett, el Festival Grec de Barcelona o Temporada Alta de Girona.

Els títols de les seves obres ja donen una pista de l'interès de l'autor per esbrinar al màxim el potencial semàntic que ofereixen les paraules, però també per dissecar amb humor i mala llet l'esperit i les formes de vida de l'home contemporani en la seva vessant més comuna i/o «petitburgesa»: a *OB-sessions* (Premi INJUVE 2007 a la millor proposta escènica) un home aparentment feliç, «ben casat» i amb el desitjat reconeixement professional és víctima de les seves pròpies manies terapèutiques fins a límits absurds, malaltissos, tràgics... Trobem personatges amb problemes similars, sempre en la frontera entre la genialitat, la mediocritat i l'absurd de les seves pròpies ambicions, a altres obres de l'autor com *Ara estem d'acord*

estem d'acord (2008), *Home-Natja* (2009) o *Prometeu no res* (2009).

El sentit musical del seu teatre i la dimensió escènica que la música pren en els seus treballs es complementen amb una visió lúdica del treball d'actor, que contrasta i potencia el sentiment patètic de l'existència humana.

En la tria de joves autors que el TNC ha fet per a la nova edició del Projecte T6, la presència de Jordi Oriol i del seu teatre de volada ondulant i sonoritat particular, és una aposta per la creativitat desacomplexada, la redescoberta del llenguatge i, perdó (ara sí) també per les simples ganes de *jouer*.